

OLAV MOL

De ontvoering

'VOLT

Racen met opa

‘Sam, kom je even binnen? Opa is hier.’

Mijn moeder roept me vanaf het terras achter ons huis. Ik ben in het schuurtje in onze tuin, wat ook de werkplaats voor mijn kart is. Gisteren hebben we de hele dag getraind op het circuit De Krakeling, en daarom ben ik nu mijn kart aan het poetsen. Ik leg mijn poetsdoek neer en loop door de tuin naar het huis.

‘Ha, die Sam,’ roept opa, die in de deuropening staat.

‘Alles goed, opa?’ vraag ik, en we geven elkaar zoals altijd een dikke knuffel.

‘Zeker, Sam. Het is een mooie zondag, dus ik dacht: ik pak de fiets en ga eens gezellig bij jullie langs. Oma is een dag met haar vriendinnen weg en thuis in mijn uppie zitten vind ik maar niks.’

Mijn moeder komt aanlopen met een kopje koffie voor opa en een chocomel voor mij.

‘Kom, we gaan lekker buiten zitten,’ zegt Renata,

zo heet mijn moeder, terwijl ze voor zichzelf een glas witte wijn inschenkt.

Mijn opa heet Evert en hij is al negenenzestig en met pensioen. Hij werkt dus niet meer, maar doet allemaal leuke dingen met oma en met zijn vrienden.

‘Luister, Sam, jij helpt op de woensdagen toch op de baan met de elektrische karts?’

‘Zeker weten,’ zeg ik, ‘ik poets met Carel de karts en daarom mag ik er altijd voor niks rijden.’

‘Ik heb een vraag: kun je die karts zo afstellen dat ze niet zo heel hard rijden?’ vraagt hij.

‘Ja, er zit een knopje bij de motor en dat kun je op een, twee of drie zetten. Als er kinderen komen die nog nooit gekart hebben, dan zetten we hem op één en dan gaan ze heel langzaam. Carel en ik rijden altijd op drie, dan gaan ze op hun hardst.’

‘Oké,’ zegt opa, ‘dat is mooi, want ik heb een idee. Over twee weken word ik zeventig en ik wil eens wat anders doen met mijn verjaardag. Ik wil een kartfeest geven. Dan doen we eerst een Grand Prix en gaan we daarna in de kantine van de kartbaan een feestje bouwen.’

‘Je bent gek, ouwe,’ zegt mijn moeder lachend. ‘Julie bejaarden in die karts, dat gaat toch nooit goed?’

‘Bejaard?’ zegt opa met een verbaasd gezicht. ‘Mijn

vrienden en ik zijn nog hartstikke actief. Iedereen fietst bijna elke dag. Oké, de meesten met een elektrische fiets, maar we zijn nog allemaal topfit.'

'Zullen we er even naartoe gaan?' zeg ik. 'Het is vandaag gesloten voor klanten, omdat ze een brug aan het maken zijn in het circuit. Papa is er om te helpen en meneer Watermolen is er ook. Dan vragen we aan hem of het kan.'

Meneer Watermolen is vorig jaar met de kartbaan begonnen. Je kunt er rijden met elektrische karts, die de vader van mijn vriendje Carel uit China heeft gehaald. Ze kunnen even hard als gewone karts. Ze trekken zelfs iets sneller op en maken minder geluid. Je hebt er evenveel plezier mee als met een kart met een benzinemotor.

'Dat is een goed idee,' zegt opa. 'Ik drink mijn lekkere bakje koffie op en dan gaan we op de fiets naar de kartbaan.'

'Ben je al klaar met het poetsen van je eigen kart?' vraagt mijn moeder aan mij.

'Ja, ik moet alleen mijn stuurkje nog schoonmaken, maar dat doe ik daarna wel.'

Ik loop naar de schuur om mijn fiets te pakken en ga ermee naar de straat, waar opa al klaarstaat.

'Oké, Sam, wie het eerst bij de hoek is,' zegt hij met een grijns, en als een raket stuift hij weg.

Opa heeft een elektrische fiets. Hij wil wel vaker een wedstrijdje doen, maar daar trap ik niet meer in. Hij is zo snel. Ik win het nooit, hoe hard ik ook trap.

Vanaf de hoek van de straat fietsen we weer naast elkaar.

‘Weet je, jongen, als je zo oud bent als ik kun je nog net zoveel plezier maken als wanneer je jong bent. Je moet de dingen alleen wat rustiger aan doen.’

‘Daarnet deed je het ook niet echt rustig aan,’ zeg ik lachend.

‘Haha, nee, maar ik vind deze fiets zó leuk. Het is

eigenlijk een elektrische motor, maar dan vermomd als fiets.'

'Maar moet je dan geen helm op, opa?'

'Eigenlijk wel, en dat zegt je oma ook altijd, maar die dingen zien er niet uit. En als ik mijn fiets op de langzame stand heb, dan gaat hij niet sneller dan 25 kilometer per uur. Dan is het niet nodig.'

'Maar als je wilt karten, dan moet je wel altijd een helm op. Ook als je jarig bent, opa.'

'Je hebt gelijk, Sam, en ja, als je uit een kart dondert ben je nog niet jarig!'

Over de brug

‘Hé pa, kom je ons helpen?’ roept Roy, mijn vader, als opa en ik door de openstaande deur van de kartbaan lopen.

‘Wie weet,’ zegt opa, ‘wat zijn jullie aan het doen?’

‘We bouwen een brug in het circuit. Nou ja, we... Ik heb net met mijn vrachtwagen honderd oude banden afgeleverd, die voor de veiligheid in de nieuwe bochten worden gelegd.’

Mijn vader vervoert vaak banden van Bandelli, het merk van de Formule 1. En als ze oude banden hebben, dan mag hij die meenemen voor onze baan hier.

Ook meneer Watermolen komt erbij staan. Hij is de eigenaar en de baas en hij heeft bedacht dat er een brug in de baan moet komen.

‘We verbouwen het circuit, zodat het nóg leuker wordt om te rijden. Over een weekje is het klaar en dan mogen jullie het uitproberen.’

‘Ik ook?’ vraagt opa.

‘Maar natuurlijk!’ zegt meneer Watermolen. ‘Je bent nooit te oud om te karten. En we kunnen de karts zo instellen dat ze wat langzamer rijden. We noemen het de peuterstand, maar hij kan ook voor bejaarden worden gebruikt.’

‘Ik ben niet bejaard,’ zegt opa. ‘Kan ik op de parkeerplaats eens zo’n kart van u proberen?’

‘Geen probleem. Sam, kun jij kart nummer 9 daar even pakken? Die is opgeladen en heeft net verse bandjes gekregen.’

Ik ren naar de karts, spring in nummer 9, rijd hem naar buiten en parkeer hem naast opa, die met de anderen inmiddels buiten staat.

Meneer Watermolen laat opa de motor zien.

‘Kijk, hier onder dit klepje zit een knopje met drie standen. Hij staat nu op zijn langzaamst. Stap maar in en ga maar eens rijden.’

Opa gaat in de kart zitten, trapt op het rechterpedaal en rijdt langzaam de parkeerplaats op. Er staan maar twee auto’s, een busje en papa’s vrachtwagen, dus opa heeft alle ruimte.

Na twintig meter remt opa tot hij stilstaat.

‘Dit is niks!’ roept hij. ‘Botsautootjes op de kermis gaan nog sneller dan dit. Ik zet ’m even in standje drie!’

‘Hoho!’ roept meneer Watermolen. ‘Dat mag, maar dan moet u wel een helm opzetten. Dat zijn de regels.’

Opa doet alsof hij het niet hoort en is op volle snelheid al aan de andere kant van de parkeerplaats aangekomen. Hij maakt een scherpe bocht en rijdt al slingerend terug naar waar we staan. Mijn vader en ik komen niet meer bij van het lachen. Meneer Watermolen kijkt wat minder blij.

‘Ik verstond u niet, meneer Watermolen. Deed ik iets verkeerd?’ vraagt hij met een knipoog.

‘U moet echt een helm op. Dat staat in onze regels én het staat in de vergunning. Als de politie dit ziet, moet ik misschien de baan wel sluiten.’

‘Dat moeten we natuurlijk niet hebben,’ zegt opa, ‘maar ik ben overtuigd. Het feest voor mijn zeventigste verjaardag wordt een kartfeest!’

Mijn vader kijkt alsof hij water ziet branden.

‘Wat? Ga je met je oude makkers karten op je verjaardag?’

‘Ja, waarom niet?’ zegt opa.

‘Pa, jouw vriend meneer De Bock bijvoorbeeld, die is zo groot en zwaar, die komt zelfs in standje drie niet eens de nieuwe brug op in zijn kart.’

‘Dat is geen enkel probleem,’ zegt meneer Watermolen. ‘Dat hebben we al getest op De Krakeling.’

Deze brug wordt precies hetzelfde als daar, en iedereen tot honderd kilo kan er met gemak overheen.'

'Nou, dan ga ik op de eerste rij van de tribune zitten. Dat feest wil ik niet missen!' zegt mijn vader met een grote grijns.

Meneer Watermolen en opa gaan binnen aan een tafeltje zitten om te bespreken wat voor een feest het moet worden. Mijn vader wenkt me om te komen kijken naar de nieuwe brug, die inderdaad op die van De Krakeling lijkt.

'Kijk, Sam, de brug is wel hetzelfde, maar de bocht ervoor en het rechte stuk erna zijn heel anders.'

'Inderdaad,' zeg ik, 'hier heb je maar een heel korte aanloop voordat je de brug op rijdt en het stuk erna is veel en veel langer. Wat zal dat hard bergaf gaan!'

'Dat denk ik ook. Snap je nu wat ik net zei over meneer De Bock? Als die zonder snelheid uit de bocht komt, dan wordt dat een lastige klim.'

'Hij zal de ideale lijn moeten rijden, dan lukt het wel,' zeg ik.

De ideale lijn is de racelijns die je aan moet houden om zo min mogelijk snelheid te verliezen in een bocht. En zeker bij deze bocht voor de brug is dat héél belangrijk.

Over de brug zelf kunnen we vandaag nog niet rij-

den, want daar is net asfalt op gelegd en dat moet nog uitharden. We lopen over het rechte stuk naar de volgende bocht, die ook vernieuwd is.

‘En hoe vind je deze bocht?’ zegt mijn vader glunderend. ‘Hier hebben ze een kombocht van gemaakt, net als de Harrie Buitendijkbocht op het circuit van Strandpoort.’

‘Dat ziet er gaaf uit!’ roep ik als we dichterbij komen. ‘Die is zo schuin dat je nauwelijks meer hoeft te remmen. Daar kun je bijna vol gas doorheen.’

Ik stel me al helemaal voor hoe ik het ga doen als het hier klaar is. Ik moet met zo veel mogelijk snelheid de brug op rijden en dan proberen die snelheid vast te houden in deze bocht. Als dat lukt dan kan ik de bocht erna inhalen, want dat is op andere plekken best lastig hier.

Terwijl ik dat bedenk hoor ik achter ons een kart aankomen. Het is opa! Mét helm. Hij stopt naast ons en klapt het vizier van zijn helm open.

‘Ik heb afspraken voor mijn feest gemaakt met meneer Watermolen en mag even een stukje op dit deel van de baan oefenen.’

‘Go opa!’ roep ik lachend.

‘Over twee weken is het zover,’ gaat hij verder, ‘en jullie zijn natuurlijk ook uitgenodigd. De race zelf

is echter alleen voor 65-plussers en ik noem het: De Opa Cup!

Het busje

‘Sam, ik heb wat dingen uitgezocht over de kartwedstrijden dit jaar. Kom je even bij me aan tafel zitten?’ vraagt mijn vader.

Ik hang op de bank en kijk naar een programma over tropische vogels. Dat heeft mijn zusje Roos opgezet, omdat ze houdt van hun kleuren. Daar haalt ze ideeën uit voor het beschilderen van haar nagels. Dat is haar hobby. Wat ik met karten heb, heeft zij met nagels.

‘Natuurlijk pa, ik ben heel benieuwd wat we kunnen gaan doen.’

Ik ga naast mijn vader zitten, die allemaal papieren en de kaart van Nederland voor zich heeft liggen. Hij wijst op een velletje dat hij voor mijn neus legt.

‘Kijk, dit is de kalender van het nationaal kampioenschap in de Minimax-klasse. Het zijn zes wedstrijden tussen juni en november, verspreid over

